

Acte Quatre reinventa Molière al Teatre de Ponent

Granollers. Amb una adaptació realitzada per Meritxell Roda i amb textos d'Esteve Plantada, el grup granollerí presentarà durant els dos propers caps de setmana al Teatre de Ponent *L'Opereta de les precioses*, una versió de l'obra *Les precioses ridícules* de Jean Baptiste Poquelin, "Molière". Intervenien: Salvador Roman, Josep Domènech, Joan Campabadal, Sara Martínez, Núria Parés, Olga Pey, Montse Gassó, Josep M. Lacorte i Carme Giménez.

Per tercera vegada en pocs anys, la directora de teatre **Txell Roda** ha acceptat la petició de dirigir i adaptar per l'ocasió un text pel grup granollerí Acte Quatre, una formació amb una gran experiència professional i amb un bagatge d'obres importants ja presentades, tot havent guanyant diversos premis als concursos que es presenten. Una estrena que es presenta en forma d'opereta per emfatitzar l'aspecte còmic, ajudant-se amb cançons i coreografies, aspectes aquests que serveixen, segons Txell, per reinventar un nou Molière. El poeta **Esteve Plantada** és l'autor dels textos de les cançons; la música original ha anat a càrrec de **Joan Figueres** i el vestuari, una de les grans aporta-

Xavier Solanas

Acte Quatre aposta fort per Molière amb l'ajut de Txell Roda i Esteve Plantada.

cions, és responsabilitat de la modista **Montserrat Bellot**.

Amb ganes que la gent s'ho passi bé i amb ganes també de no decebre el públic fidel que acostuma a tenir aquesta companyia, els d'Acte Quatre afronten el repte, segons va dir **Olga Pey**, "amb entusiasme i amb la seguretat que agradarà molt". Contents pel fet de comptar amb la col·laboració de **Txell Roda**, indiquen que "es tracta d'una obra pensada al segle XVII però totalment vàlida actualment".

"*Les precioses ridícules*", ara reconvertida en "*L'Opereta de les precioses*", se centra en la història d'un pare que vol casar les seves filles, però aquestes no troben cap futur marit que els agradi, ja que elles sols pensen poder integrar-se en el gran cercle de la gent de la jetset de París. Al voltant d'aquesta trama, dos dels pretendents rebutjats creen un engany. Criats i criades que al llarg de l'obra es troben en certa manera, obligats a desenvolupar uns personatges ficticis i còmics. L'obra esdevé així una bufonada.

En l'obra hi participen **Salvador Roman, Josep Domènech, Joan Campabadal, Sara Martínez, Núria Parés, Olga Pey, Montse Gassó, Josep M. Lacorte** i **Carme Giménez**. L'obra es podrà veure els dos propers caps de setmana. **RdV**

COLUMNA D'ART

Xavi Maçosa

Els No-Limits de la bellesa i la lletjor

No discuteixo la qualitat literària i artística del Col·lectiu Granolleig que per tercera vegada ens sorpren amb una exposició sobre temàtica urbana al Museu de Granollers. Fotografies, poemes i escultures, tenen la qualitat de la capacitat artística dels seus autors i aquella que la resposta dels lectors i observadors els atorgui. Però hi ha tres paraules que em porten a pensar. Filosofia, poètica i creativitat. Òbviament que aquestes tres paraules ens plantegen qüestions prou interessants. Del seguiment fet a les anteriors mani-

festacions en dedueixo que és una crítica mitjançant l'art d'allò que dóna una imatge dolenta de la ciutat.

I en aquest punt s'hi genera alguna que altra contradicció. Contradicció subjectiva perquè per a altres és inexistent. S'ha escrit que Granolleig de la lletjor en fa bellesa. Personalment, penso que de la lletjor o de la bellesa en fa art, perquè independentment de la subjectivitat, la lletjor sempre serà lletjor i mai bellesa, però allò que sí pot ser és tema i motiu de creativitat artística. I des d'aquesta

vessant la denúncia esdevé més punyent. Però hi ha aquella interpretació de que si aquell racó lleig és motivació de creativitat artística, per qué hi fa nosa? Certament que l'explicació racional d'aquest fet necessita una bona base humana que allunyi les contradiccions. És veritat que un espai lleig que motiva una obra d'art sempre serà una taca dintre del disseny urbà i una denúncia artística pot obrir millor els ulls de la majoria.

Evidentment que els dissenys de ciutat mai seran del gust de tothom i sempre s'hi escauran punts de vista diferents que facilitaran

accions com la que comentem. En relació amb la poètica i la creativitat, no hi ha res a objectar perquè ens conviden a un passeig en que els sentiments, les emocions i també les passions ens acompanyaran i ens faran veure la importància que l'urbanisme té en la vida individual i col·lectiva dels ciutadans. És un allionament pedagògic des de les aules de l'art, poesia, fotografia i escultura amb el valor afegit de la necessitat històrica de conèixer el passat per no cometre els mateixos errors en el present.

JOAN SALA VILA